

[Carsten Andersen]

system, som er i stand til at sætte ind med nogle initiativer over for dem. Og jeg synes, hr. Poulsgaard har løftet en lille flig med de ting, han nævnte.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Til hr. Carsten Andersen vil jeg kun sige tak for de bemærkninger, han gjorde.

Til fru Tove Lindbo Larsen: Fremskridtspartiet har alle dage være modstander af amter, men derfor behøver vi da ikke at være modstandere af distriktspsykiatri. Det er da fuldstændig rigtigt, som fruén fremhæver, at det er godt, at behandlingen kan foregå tæt på, men selv om man ikke havde amter, kunne man godt have distrikter. Jeg påpegede f.eks., at det er vanvittigt, at Ringkøbing Amt begynder at udbygge, når man har et moderne hospital i Viborg, for så stor er afstanden ikke. Det med amterne er noget mere principielt.

Jeg er også enig i, at det drejer sig om, at man skal lægge liv til årene, men det gør vi ikke med den måde, vi behandler de ældre på.

Til fru Merete Aarup: Det har Carsten Andersen faktisk svaret på. Jeg har ikke undersøgt det, men har fra vore kommunalbestyrelsesmedlemmer fået refereret, at det foregår sådan i nogle kommuner. Det, jeg ville prøve at pointere, var, at hvis der var ved at opstå problemer hos en enlig mor, fjernede man børnene i kortere eller længere tid i stedet for at hjælpe, og så forstærker man disse tilfælde. Jeg forsøgte faktisk at sige, at man i stedet skulle hjælpe på et noget tidligere tidspunkt.

Men som sagt har jeg ikke undersøgt sagen nærmere; det er rygter, jeg har hørt.

Kirsten Lee (RV):

Det er vel ikke uvant for os at høre, at hr. Poulsgaard taler på baggrund af løse rygter. Jeg synes ligesom fru Merete Aarup, at det ikke skal stå uimodsagt, at kommunerne bare fjerner børn, fordi forældrene har psykiske lidelser. Vi har præcise tal, der viser, at 10 pct. af de børn, der tvangsfjernes – og det totale tal er 540 børn på årsbasis i Danmark – fjernes på grund af sindslidelser hos forældrene, så der er intet sagligt belæg for hr. Poulsgaards påstand.

Jeg vil gerne sige tak til sundhedsministeren for redegørelsen. Jeg synes, det er godt, at vi får gjort status over de aktuelle problemer inden

for psykiatrien, og modsat fru Tove Lindbo Larsen er jeg ikke skuffet. Jeg kunne forstå på fru Tove Lindbo Larsen, at hun egentlig var lidt stødt over, at det ikke gik så galt som forventet på det psykiatriske område.

Jeg synes, det er udmærket, at vi har fået følgegruppens konklusion af, hvorvidt udbygningen af distriktspsykiatrien skulle skabe flere sociale tabere. Følgegruppen har helt klart konkluderet, at det ikke ser ud til at være tilfældet.

Der er sket dramatiske ændringer inden for det psykiatriske sygehusvæsen igennem de sidste 20-25 år. Den medikamentelle udvikling har gjort, at mange patienter, som tidligere kun kunne tilbydes de gamle statshospitalers asylfunktion, nu kan opholde sig uden for det psykiatriske hospitalsvæsen, og i mange tilfælde er det takket være de forkætrede neuroleptika. Jeg synes, det er væsentligt at fremhæve, at disse præparater har forbedret tilværelsen for tusinder af patienter, og jeg tror ikke som hr. Carsten Andersen, at man kan undvære dem, men jeg håber, at vi ad åre vil få langt bedre behandlingstilbud til nogle af disse patienter.

Dertil kommer, at der selvfølgelig også er sket forbedringer af de psykoterapeutiske og socialpædagogiske behandlingstilbud. Men det har været en kombination af disse ting, der har muliggjort en reduktion af sengepladser med op til en tredjedel.

Det er selvfølgelig vigtigt at understrege, at den form for udvikling kun kan fortsætte, såfremt de nu nedlagte sengepladser bliver afløst af tilbud i den sociale sektor.

Gruppen af unge med svære sindssygdomme er blevet fremhævet som en af problemgrupperne. Det er denne gruppe unge, som udgør svingdørspatienterne. Det er denne gruppe, som har de sværeste sociale problemer, og det er denne gruppe, hvis problemer kun kan løses i et tæt samarbejde mellem socialsektor, sygehussektor, amter og kommuner. Tidligere var disse unge asytpatienter, og det er specielt dem, der har behov for bofællesskaber, beskæftigelsestilbud, fritidstilbud osv.

Men der er i høj grad også behov for tolerance over for disse patienter, og det var også noget af det, hr. Carsten Andersen var inde på. Jeg vil godt i denne sammenhæng give en lille cadeau både til Frøstrup og til Christiania, for i de samfund accepterer og integrerer man på en eller anden facon disse mennesker.